
JAN-ERIK FJELL
POKOJ STÍNŮ
ANTON BREKKE, PŘÍPAD DRUHÝ

Jan-Erik Fjell

Pokoj stínů

Kriminální román

© Jan-Erik Fjell, 2012 by Agreement with Grand Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Martin Nagy 2019
Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN: 978-80-7642-303-9 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Pokoj stínů

Kriminální román

Překlad: Martin Nagy

KNIHY OMEGA

Vaším nejhorším nepřítelem je ten, o němž nevíte;
nevidíte ho přicházet.

NAJEDNOU SI PŘIPADAL úplně prázdný. Pocítil své rozpraskané a zašlé nitro, připomínající fasádu starého neobydleného domu, hroutící se samo do sebe. Skutečný člověk se ukázal pouze tehdy, byl-li naprosto sám. Jako právě teď. Zmizel jeho prozíravý pohled. A vztyčená hlava. Muž, který před necelými dvěma hodinami se vzpřímenými zády a odhodlaným výrazem ve tváři vystoupil z passatu, se dočista proměnil, sotva otevřel dveře svého hotelového pokoje. Ruka na vypínači poručila světlu a hned nato opět tmě. To se opakovalo několikrát, jako kdyby neměla nic jiného na práci. Kéž by byl odpovědí na otázku, kterou marně hledal, alespoň o krůček blíž. Co naplat, musí hledat dál. Sám. Na vlastní oči už mnohokrát viděl, že Kripos a jejich metody jsou k ničemu. Kéž by se ten instinkt, který ho vedl jako loveckého psa vždy správným směrem, chtěl opět probudit.

Prolog

Vilnius, Litva

Starý, zubem času ohlodaný moped a pár papírových krabic s prázdnými lahvemi byly veškeré rekvizity téhle zapadlé tmavé uličky. Doskino se najednou zastavil a pohlédl zpět k hlavní ulici, po které asi třicet metrů před ním líně projíždělo policejní auto. Nepohnul jediným svalem, i když dobře věděl, že tak daleko od silnice ho v téhle temné uličce nemohli policisté ani zahlédnout.

Dveře, z nichž do uličky před chvilkou vyšel, se pootevřely. A on spatřil muže snažícího se vymanit ze železného úchopu Ivana, který ho pevně svíral kolem krku. Doskino měřil čas.

Nejdéle to jeden vydržel dvacet vteřin.

Řidič, ze kterého se během poslední jízdy vyklubal chamtivý parchant, který si pro sebe ukradl nemalé množství metanfetaminu, zaklepal bačkorami už po dvanácti sekundách.

Ivan se konečně postavil vedle Doskina a vyndal z kapsy kalhot cigarety. Jednu strčil do úst sobě a druhou vrazil bez ptaní pod nos kolegovi.

„Máš oheň?“ zeptal se Ivan s cigárem mezi zuby.

Doskino jim oběma zapálil a potáhl z plných plic. Poté pohlédl na Ivana, který byl o třicet let mladší, a zeptal se: „Jak to bude s příští zásilkou?“

„Už jsem podnikl jisté kroky, aby byl další řidič spolehlivější.“

„Dobře. Tentokrát to nesmí být žádný kretén, je ti to jasné?“

Ivan se zasmál. „Génia nejspíš neseženeme.“

O deset dní později

Díl první

Vražda

Pondělí, 13. prosince

Kapitola 1

V kontrolních budkách byla tma jako v pytli. Hraniční přechod mezi Německem a Dánskem byl takzvaně bezobslužný. Ujišťovali jej, že si nemusí dělat starosti. Ale teprve nyní, když na vlastní oči viděl ten klid, jenž zde v tuto noční hodinu panoval, se mu ulevilo. Obavy však nahradil jiný pocit. Připadalo mu, jako kdyby projížděl městem duchů. Místem na Divokém západě, kde bezpráví dohnalo obyvatele k nutnosti opustit své domovy. Chyběly už jen povalující se roztrhané kusy oblečení a vymlácená okna.

Tady však nic z toho nebylo. Ani duchové, ani desperáti. Jen EU a země bez hranic. Ráj pro lidi, jako byl on sám a Doskino.

Bernandas Mielkos zabubnoval oběma rukama sólo na volant, odbočil z dálnice a vedl vůz po úzké cestě, kam jej nasměrovala cedule s nápisem odpočívadlo. Pustil rádio, ale to, co ve voze zaznělo, nemělo ani rytmus, ani melodii. Hledal dál, až zaslechl povědomou píseň, a potichu a falešně si začal zpívat: „…All along the water fall, with you, my brown eyed girl. You, my brown eyed girl. Do you remember when we used to sing, shalalala…“

Hlasy obou, tedy Van Morrisona i Bernandase, přehlušil řvoucí dieselový motor, který se zepředu hrnul do kabiny.

Lampa stojící na ulici osvítila útroby vozu a Bernandas Mielkos se tak mohl spatřit v zrcátku na vnitřní straně stínítka. Odrazy světla mu na obličeji vytvářely abstraktní obrazce. Zatímco sahal pro krabičku cigaret, aby si mohl zapálit, pozoroval onu hru světel a stínů a okénko stáhl o pouhé tři centimetry.

Chladný prosincový vzduch se protáhl tou malou škvírou a pohladil jej po tváři. Bylo to příjemné a uvědomil si, že se mu to líbí. Z Litvy odjel před téměř devatenácti hodinami a tohle byla jen jedna z mála přestávek, které si během cesty udělal. Přesněji šest. Sedm, bude-li počítat jednu krátkou, kdy musel na záchod. Ta ovšem zabrala necelou minutu. Od muže z Vilniusu měl jasně dané instrukce. Nikde nestát déle než deset minut, aby na sebe nestrhával zbytečnou a nechtěnou pozornost.

Bernandas si konečně zapálil a zhluboka natáhl do plic kouř, z něhož se v těle začat uvolňovat potřebný a vítaný nikotin. Natáhl podruhé a sledoval, jak oheň ukrajuje kousky papírku. Tahal, dokud mu vystačil objem plic. Pak několik vteřin počkal, než našpulenou pusu přiložil k oknu a tenkou mezerou vypustil namodralý oblak dýmu do venkovní zimy.

Najednou sebou trhl, když zaslechl zavírající se dveře. Zvuk přišel od kamionu, který stál zaparkovaný za ním. Snažil se ve zpětném zrcátku zahlédnout řidiče, ale ze své strany zaznamenal pouhý stín. Naklonil se nad sedadlo spolujezdce a tápal po muži přes pravé okénko. Na krátký okamžik spatřil postavu, která velkými skoky zmizela v křoví pokrytém sněhem.

Pohlédl na hodiny na palubní desce, ukazovaly dvanáct minut po půlnoci. Z pauzy zbývalo už jen pár minut. Stále měl na paměti slova, že delší stání by mohlo upoutat pozornost. Doskino musel být nebývale paranoidní, pomyslel si, ale

neměl v plánu jeho přání nesplnit. Uvědomil si, že v dnešní době by nebyl žádný problém umístit do dodávky nějaké sledovací zařízení. Vzápětí se pousmál, paranoia evidentně dohání už i jeho.

Navíc mu bylo jasně zdůrazněno, aby se nepokoušel do nákladového prostoru dostat. Ve vlastním zájmu, podle slov Doskina. Čtyřletý Volkswagen Caravelle měl najeto bezmála tři sta tisíc kilometrů a prostor mezi kabinou a nákladovým prostorem byl sice vybaven okénkem, ale průhled znemožňoval černý závěs připevněný z druhé strany.

Řidič nákladního auta se vrátil a nastoupil zpět do kabiny. Těžce naložený návěs zabíral téměř všechna parkovací místa a byl úmyslně nasměrován přímo k výjezdu z odpočívadla, aby při rozjezdu v momentě připojení na dálnici dosáhl co nejvyšší rychlosti. Jenže teď mu v tom bránil Bernandasův červený volkswagen.

Bernandas strčil nos do tašky s pamlsky, které si pořídil při posledním tankování ve Flensburgu. První tři kousky byly dobré, ale teď mu připadalo, že vlastně všechny chutnají úplně stejně. Ať už šlo o sladkou lékořici, či vinné gumové kuličky. Tyto kalorické bomby měly za úkol jediné, potlačit únavu, a to společně s několika plechovkami Red Bullu. Jeden nápoj vypil najednou, a pak si do úst nacpal hrst sladkostí z tašky, tu poté odložil na vedlejší sedadlo. Sklonil se, aby dosáhl na podlahu pod sedadlem spolujezdce, kde nahmatal malý batoh. Z něj vylovil šroubovák a s jeho pomocí vyměnil litevské registrační značky za švédské.

Nastoupil zpět do vozu a vyrazil na dálnici. Rychlost přes celé Dánsko i kolem Kodaně udržoval na konstantních sto deseti kilometrech za hodinu, až se konečně dostal k mostu v Øresundu. Opřel si obě ruce o volant, aby se mohl prohnout a uvolnit tak mírnou bolest v zádech, přičemž rychlost

auta klesla na devadesát kilometrů za hodinu. Náhle spatřil vozidlo, které jelo za ním. Vypnul osvětlení kabiny a sklopil stínítko, odkud na něj pohlédly oči mladší sestry, jejíž fotografii si tam vystavil. Dnes už byla starší než na obrázku a dělilo je od sebe celých dvacet čtyři let. Byla však chytřejší než on, o tom nikdy nepochyboval. Nestyděl se za to, byť si uvědomoval, že vždy dosáhla všeho, čeho chtěla. Na rozdíl od něj. Jeho smyslem se stala tělesná výchova, ze které vždy míval perfektní známky. Nebylo tomu však proto, že by byl tím nejrychlejším a nejlepším, nýbrž proto, že když jednou dostal horší známku, šel si o tom s učitelem promluvit s klackem v ruce.

Zatímco se jeho vůz pomalu blížil k celnici, hleděl na fotografii své sestry. Zastavil před branou číslo šest, kde bylo možné za přejezd přes most do Švédska platit v hotovosti. Konečně se dostal na řadu a žena v budce k němu vyslala nacvičený úsměv. Hned za mýtnými branami si povšiml pětice policejních vozů a přinejmenším dvojnásobku policistů. Vypadalo to, že mají na dnešek připravený nějaký zátah.

Bernandas za volantem ztuhl. Hlavou mu prolétla myšlenka, která se vynořila vždy, když projížděl hraničním přechodem. Oni říkali, že je to naprosto bezpečné. Že není sebemenší důvod k obavám. Jenže co na tom bylo pravdy? Samozřejmě že obavy byly na místě!

Klimatizace byla nastavena na dvacet tři stupňů, avšak v tu chvíli si připadal jako v rozpáleném pekle. Nastavil proto minimum, které v tomto případě činilo šestnáct stupňů, a ventilátory nasměroval přímo na svůj obličej. Dýchal pomalu a klidně, ovšem jen do chvíle, než se mu do mysli vetřela další otázka. Co když je tohle zkušební, vůbec první pokus? Co když z něj udělali pokusného králíka? Možná neveze nic nezákonného a celá cesta je pouhým testem,

zda bude moci tuto práci vykonávat? Ano, to by mohl být důvod, proč Doskino tak úpěnlivě trval na tom, aby se za žádných okolností nesnažil zahlédnout, co vlastně veze. Protože by nenašel zhola nic?

Tmavovlasý policista na Bernandase pokynul, aby zastavil. V druhé ruce držel baterku a kužel světla namířil na řidičův obličej. Kvůli oslepujícímu světlu nic neviděl. Mají mě, pomyslel si. I kdyby jim chtěl dát všechny peníze, které měl právě u sebe, nemělo by to smysl. Tihle lidé jsou neúplatní. Tady to nefunguje jako v jeho rodné zemi, kde policisté za pár bankovek náhle oslepnou a ohluchnou.

Hleděl vpřed přes čelní okno a zvažoval své možnosti. Pečlivě si prohlédl cestu před sebou a kalkuloval, zda se mu podaří projet. Připadalo mu, že policisté schválně uvolnili cestu, aby mu umožnili bez problémů pláchnout. Vážně se zamýšlel nad tím, že šlápne na plyn a třeba i v protisměru přejede most zpět do Dánska. Tam by jej nepronásledovali, museli by kontaktovat své kolegy, a tím by mu dali malou šanci. Pohlédl do zpětného zrcátka. Automobil, který za ním stál, vystřídal kamion. Ten odstrkat nepřipadalo v úvahu.

Postřehl, že se na něj dívají všichni policisté, kteří stáli kolem dodávky.

Tohle nebyla rutinní kontrola. Něco se muselo stát, normálně měli v podstatě otevřené hranice. Celní kontrola je jedna věc, ale policie?

Jeden z ozbrojených příslušníků zákona přistoupil k menší služební dodávce, otevřel dveře, pak druhé od klece a vypustil psa. Živoucí detektor na drogy. V tu chvíli mu to bylo jasné. Dostali hlášku, že se chystá převoz velké zásilky drog, a proto se pečlivě připravili. Byl natolik zabrán do svých myšlenek, že trojí zabouchání na dveře

svého auta téměř nezaznamenal. Hlavně klid, zhluboka se nadechl a položil prst na ovládání stahování oken.

Okénko neslyšně sjelo až dolů a Bernandas se zadíval do očí policistovi. Vypadat nevinně a důvěryhodně ho nestálo příliš námahy. Udělat z lidí blbce mu zkrátka šlo. Oklamal několik soudců, dokonce i vlastní matku. Jenže tenkrát neměl na krku ani zdaleka takový malér jako nejspíš teď. Pocítil vzduch z klimatizace na obličeji, ale když se chladnější vzduch zvenčí dostal do vozu, na krku a tváři ho najednou zamrazilo. Srdce se mu zklidnilo a chlad ukonejšil jeho potní žlázy i nervy.

Světlo policejní baterky se mu zakouslo do tváře. Každý idiot přece ví, jak škodlivé je vystavit oči světlu rovnajícímu se čtyřiceti tisícům svíček. Policistův kolega se psem pomalu kráčel podél pravé strany auta. Na chvilku Bernandasovi zmizel z očí, ale za okamžik se zase objevil ve zpětném zrcátku. Muž ho neznepokojoval tolik jako pes, který měl nalepený nos na autě.

Uniforma vedle okénka sklonila baterku a něco zamumlala do vysílačky, jejíž mikrofon jí visel na rameni, a mávl na Bernandase, aby jel.

Bernandas si oddychl, až když policisté zmizeli z dohledu, na čele se mu objevila první kapka potu.

Tohle bylo o fous. Pohlédl na sebe do zrcátka a oči odpovídaly na všechny otázky, které jeho mozek kladl. Byla to testovací cesta, nebo ne? Rád by nadále pracoval pro Doskina, ale raději by bral něco méně riskantního. Tím už si byl jistý. Stačilo jedno mrknutí, aby si dali dvě a dvě dohromady. Stačilo nepatrné podezření, kvůli kterému by policisté automobil rozebrali do posledního šroubku, a Bernandas by příštích dvacet let určitě viděl jen mříže a čtyři stěny.

To za to nestojí. Ekonomicky? To ano, ale co by pak dělal s těmi penězi za katrem? A v neposlední řadě, co by tomu

řekla jeho sestřička? Vždy k němu vzhlížela, i když dohromady vlastně nic nedokázal.

Začal přemýšlet nahlas kolik a co vlastně. Heroin? Extáze? Amfetamin? Pět kilo? Deset? Padesát? Zdálo se to být v pohodě, když Doskino popisoval průběh. Starý muž to podal tak, jako by se snažil převézt charitativní dary.

Než sjel z dálnice do centra Malmö, zastavil u benzínky a koupil si kávu. Zívl, profackoval si obličej, a pak si jej mnul, aby se mezi loky horké kávy probral. Zakrátko bude na místě. V pizzerii, jejíž adresu znal zpaměti a kde na něj čekalo teplé jídlo a postel.

Kapitola 2

Jediným způsobem, jak se v Malmö dostat na zadní dvůr domu na určené adrese, bylo vjet přes úzký, ale vysoký betonový mostek. Bernandas bedlivě sledoval zrcátka, aby dodávka nepřišla na karoserii k úhoně, protože na každé straně měl jen pár centimetrů. Malý dvůr osvětlovala jediná lampa. Budila však dojem, že každou chvíli zhasne a ponoří pár pytlů s odpadky, dva kontejnery a v rohu stojící automobil do tmy.

Nacouval vedle stojícího Lexusu SUV s velkými černými koly, ale na polemizování o svém ekonomickém stavu neměl náladu. Jediné, na co dokázal myslet, byla skutečnost – jak malý krůček jej dělí od kriminálu. Stačí chloupek smůly a vše bude rázem v prdeli.

Chvíli jen tak seděl a zíral zamyšleně před sebe. Doma v roubeném domku ve Vilniusu to nebylo zase tak špatné. V porovnání s vězeňskou kobkou. Žádné z pracovních míst, která za dlouhé roky vystřídal, zedník, truhlář nebo pojišťovák, mu najednou nepřipadalo tak marné. Dokonce ani jeho raketové podnikání, které skončilo dříve, než vlastně začalo. Najednou si vzpomněl na sestru, která by z něj jistě udělala toho nejpyšnějšího bratra na světě. Ne, to už vlastně

udělala. Nikdy by nad ním nezlomila hůl, ani kdyby se to za pár minut všechno podělalo.

Než vystoupil z auta, hodně zhluboka se nadechl.

Uzrálý zápach z dvojice popelnic jej udeřil do nosu tak mocně, že si musel předloktím vytvořit provizorní roušku. Nebyla mu však nic platná. Smrad se mezi betonovými zdmi tvořícími dvůr držel jako hovno na botě. Proto když procházel mezi popelnicemi a několika pytli s odpadky, snažil se nedýchat vůbec. Některé pytle byly potrhané a vystavovaly na odiv svůj nevábný obsah v podobě starého jídla a papírové lepenky. Když se konečně dostal k velkým kovovým dveřím, zabušil na ně.

Nic se však nedělo. Zabouchal proto ještě jednou a silněji.

Za okamžik se ve dveřích otevřelo malé úzké okénko, kterého si Bernandas předtím nevšiml, a za ním si jej prohlížel pár zvědavých očí. Krom upřeného pohledu se z okénka dralo ještě něco. Vůně pečeně a rajčat.

„Arturas…?“ zeptal se opatrně a nebyl si vůbec jistý, zda jméno vyslovuje správně.

Oči uvnitř vrhly na Bernandase pohled zřetelně říkající, že koukají na někoho, kdo jim právě zmasakroval jméno.

„Ano. A ty musíš být Bernas, že?“

„Bernandas,“ opravil jej. „Jsem rád, že se konečně poznáváme. Byla to náročná cesta.“

Arturas přikývl, zavřel špehýrku, pak cvaklo v zámku a dveře se s mírným vrznutím otevřely. První, co opustilo prostor za dveřmi, byl jeho dlouhý nos. Pak udělal krok ven a podal Bernandasovi ruku.

„Asi budeš mít hlad, viď?“ usmál se.

„Hladový jsem, to ano, více jsem však unavený,“ pokusil se o úsměv. Únava mu sebrala poslední zbytky obezřetnosti i strachu, nebo to možná zapříčinilo něco, co spatřil v mu-

žových očích. Jeho pohled na něj neměl uklidňující účinek, spatřil v nich cosi jiného.

Na krku mu visel zlatý řetízek s křížkem, jenž byl jako kotva zaseklý v hustém porostu na hrudi. Další zlatý šperk mu zdobil zápěstí, náramek s rybím vzorem. V bílé košili a hnědých kalhotách bylo navlečeno ohromné tělo. Bernandas si okamžitě představil dvojici dívek, které by se na každém z jeho ramen pohodlně posadily. A jeho ruce? Gigantické. Bernandas ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že by jeho dlaň pokryla celou polovinu jeho obličeje.

Kuchyní této pizzerie byl úzký delší prostor s pracovními stoly po stranách. V zadní části stála pec s dvěma komorami, spodní na čtyři a vrchní na dvě pizzy. Na opačné straně ve zdi se nacházel průchod do další místnosti. Bernandas do toho tmavého pokoje se stolem a několika židlemi nahlédl a přemýšlel, zda už je to samotná restaurace, nebo jen odpočinkové místo pro lidi z kuchyně.

Arturas se Bernandasovi pochlubil novým sporákem, výkřikem moderní technologie, Bernandas se mezitím pokoušel zařadit jeho anglický přízvuk. S Doskinem neměl žádný problém, i dítě by poznalo, že ten stařec je Rus. Ale kam zařadit tohoto gigantopiteka, na to prostě nemohl přijít. Vlastně si ani nebyl jistý, zda je Arturas křestní jméno, nebo příjmení. Stoprocentně pocházel z východní Evropy, nejspíš z Rumunska.

„Tak co, Bernandasi, mám ti připravit pizzu?" zeptal se Arturas, zatímco se mu už v rukou začalo formovat těsto do typického tvaru. „Moji speciální, co říkáš?"

Bernandas se k němu otočil a před obličejem se mu hbitě míhaly Arturasovy prsty, jak točil těstem nahoru a dolů. Dělal to s elegantní lehkostí, a ještě do toho vtipkoval: „Jsem dobrej, co? Nic na tom není, mohu tě to naučit, jestli budeš chtít."

„To je dobrý," odpověděl Bernandas a opřel se lokty o hranu pracovního stolu.

„Víš, ta nejlepší pizza má jen minimum přísad. A jednu takovou, které říkám Arturasova pizza speciál, ti připravím." Položil vypracované těsto na stůl, začal na něj roztírat rajčatovou pastu a pokračoval: „Každej si na pizzu nakydá kdeco, maso, šunku, feferonky, salám, masové kuličky a kdoví co ještě. Jednotlivě – dobrý, ale jakmile to naplácáš dohromady, nedá se to žrát. Včetně té omáčky, té žluté…," zastavil se a pohlédl na podlahu, „jak se ta věc jmenuje?" Zavrčel. „Jo, Bearnaise!"

„Nemáš ji rád?"

„Ne na pizze." Arturas nabral z misky strouhaný sýr a povídal dál. „Amatérům, co si tohle dají na pizzu, mám vždycky chuť utrhnout hlavu. A jednou jsem to dokonce udělal." Pomalu se otočil k Bernandasovi a prudce se zachechtal. Jenže z toho skřeku Bernandas vůbec nebyl schopen posoudit, zda šlo o špatný vtip, nebo o snadno uvěřitelnou pravdu.

„Žertuji, ale vždy mám chuť to udělat. Dva různé druhy masa jsou na můj vkus až dost. Osobně upřednostňuji jeden. Jenže nejvíce se prodává právě šunka a…" Pozvedl hlavu a kývl směrem k lednici, která stála vedle dveří do kuchyně. „Jestli chceš něco k pití, poslu si. Klidně se posaď vedle, přijdu hned, jakmile bude jídlo hotové. Máš rád feferonky?"

Bernandas přikývl.

„Fajn. Lidem, kteří nemají rádi ostré feferonky, nevěřím. A ty, které používám já, jsou vynikající kvality. Když se to s nimi přežene, je to, jako bys měl v puse tisíc včel. Ale protože už je pozdě, budu s nimi šetřit. Zajisté si ani jeden z nás nepřeje, abys musel několikrát v noci vstávat a to peklo v puse zapíjet," zachechtal se, „když je zítra tak důležitý den." Mrkl na hodiny na peci s pizzou. „Říkám zítra a ono zítra

už dávno je. Máš jen několik hodin, než budeš zase na cestě. Musíš si odpočinout, vidím, že jsi hodně unavený."

Bernandas si otevřel flašku Fanty a odkráčel k jednomu ze stolů v restauraci, kde se posadil. Seděl, srkal nápoj z láhve a poslouchal falešné pohvizdování z kuchyně. Chvíli mu připadalo, že melodii zná, ale vzápětí Arturas vypískl zvláštní sólo a pokračoval v melodii tak, jak ji Bernandas ještě nikdy neslyšel.

O několik minut později prošel Arturas dveřmi s voňavou pizzou na velkém dřevěném podnose. Položil ji před Bernandase a posadil se naproti němu.

„Jez a nech si chutnat," pobídl ho a sám si odtrhl jeden kus pro sebe. Ukousl si velké sousto a s plnou pusou povídal dál. „Lepší pizzu bys v tomhle městě hledal marně, možná že i v celé zemi, víš?" Dožvýkal a polkl. „Vůbec bych se nedivil, kdybys za lepší pizzou musel až do Itálie."

Řekl to s takovou samozřejmostí, až nebylo pochyb o tom, že to myslí naprosto vážně. Bernandas přitakal a pochvalně pokýval hlavou, i když se mu zdálo, že pizza chutná stejně jako každá jiná. Ačkoliv byl rád za teplé sousto, raději by si dal hamburger, nebo třeba ohřátou klobásu s chlebem, hořčicí a kečupem.

Bernandas snědl tři kousky, aniž by cokoliv řekl. Ticho nakonec prolomil Arturas. „Jsi nervózní?"

Polkl. „Popravdě, nebyl jsem moc nervózní, dokud jsem nedojel do Švédska."

„Jak to myslíš?" Podíval se mu Arturas zpříma do očí.

„Policejní kontrola na hranicích."

„Ach tak, příteli, to není nic, čím by ses měl zabývat, věř mi."

Bernandas na něj tázavě pohlédl. „Jak to?"

„Nikdy se nekoná velká policejní kontrola, pokud nedostanou od někoho echo. Každý den se přes most převezou kilogramy drog a z každého gramu chlupatý dostanou de-

sátek. Je jich jen pár neúplatných, a když mají službu právě oni, dají nám včas vědět jejich zkorumpovaní kolegové. Tak jednoduché to je.“ Pohlédl na Bernandase, kterému ještě trocha skepse koukala z očí. „Vyměnil jsi registrační značky, když jsi přejel do Dánska?“

„Ano, ale až několik kilometrů za hranicemi.“

„Dobrá. Zítra brzy ráno je vyměníme za norské. Máme přítele na norské straně hranic, který nám dá vědět, zda neprobíhá nějaká kontrola. Ten tě ale nemusí zajímat. Víš proč?“

Bernandas pomalu zavrtěl hlavou.

„Protože o tom ví jen náš ruský přítel, ty, já, příjemce v Norsku a ta kukačka na hranicích, kterou bys neměl potkat. On ani neví, jakým pojedeš autem. Má pouze informace o čase, kdy budeš přes hranici projíždět. Proto mi zavoláš, až se budeš k hranici blížit. Rozumíš?“ Arturas pohlédl na hodinky. „A to se stane již velmi brzy.“

„Švédské značky, které mám na autě teď, by mi při rozhovoru s policií určitě moc nepomohly. Rychle by pochopili, že nejsem Švéd, když po jejich neumím kváknout ani slovo.“

„Jestli si dobře pamatuji, tak ve Švédsku není trestné řídit švédský automobil, a přitom neumět jazyk,“ Arturas se zasmál, „hele, nejsi žádný blbec, ne? Trochu mi to připomíná mě před dvaceti lety. Neohrožený a hladový. Ale u tebe to bude jen pár kapek potu ze strachu z případné kontroly, nic víc. Každého to napoprvé potká.“

Arturas vstal. „Poprvé to nikdy není sranda. Sám to moc dobře znám. Pro našeho společného přítele jsem také projel celou Evropou, jako teď ty. A podívej se na mě dnes,“ usmál se, „žiju ve svém vlastním městě,“ roztáhl majestátně ruce, „a vím o všem, co se tady děje. Kdo drží s námi, má v nás oporu. Stejně jako ty. Ale pozor na pasti.“

„Na pasti?“ Bernandas si otřel ústa ubrouskem.

„Jako můj o deset let mladší bratr. Držel se skoro tak dlouho jako já, ale nevydržel. Nezvládal peníze ani přístup. A dneska mu kokain rozežírá hlavu," ukazováčkem u nosu naznačil šňupání drog. „Je to tupý blbec. Přístup, Bernasi, ten je nejdůležitější. Jestli si neuděláš jasno, tak je s tebou amen dřív než od kulky z bouchačky. Zaměř se na svou práci a mysli na ni neustále. Koukni na mě, no, jen se podívej. Mám hromady peněz, a i když před tebou teď možná v té zástěře vypadám hloupě, žiji skvělý život. Oženil jsem se, mám tři krásné děti a za městem veliký dům. Rozdíl mezi mnou a mým bratrem spočívá ve schopnosti odolat pokušení, já to dokázal, on ne. Vyhýbej se drogám, slyšíš? Nenech se zblbnout množstvím peněz, které vedou k snadnému přísunu drog a krásných holek. Ty za tebou polezou stejně jen proto, že máš snadný přístup k drogám. Žij svůj osobní život mimo to všechno a budeš jej mít tak dobrý, jako ho mám já. Čím déle to vydržíš, tím lepší všechno bude. Chápeš, co tím myslím?"

„Drogy mě nikdy nezajímaly."

„Co bylo, už není. Teď teprve přijdou ty možnosti, o kterých jsem mluvil. Nuže, dám ti příteli, jednu dobrou radu: dávej si pozor na své kolegy a respektuj rozdíl mezi prací a svým osobním životem."

Vypadal, jako by chtěl říct ještě něco, ale v poslední chvíli změnil tón hlasu na vyšší frekvenci: „V patře jsem připravil pohodlný nocleh. Dojez své jídlo, pak si dej sprchu, a marš do postele." Podíval se na hodinky. „Pro pána, jak ten čas letí, co? Zajdu do auta pro zboží. Aby nám ho tak někdo vyfoukl, co?" zasmál se krátce, „ty nejsi takový vůl, abys podlehl pokušení, že ne?"

„Jistěže ne, mé místo je za volantem."

„Dobře. Před pár týdny jsme zaměstnali řidiče, který nedokázal ukočírovat vlastní zvědavost a zboží začal v autě

hledat. A také ho našel. Když jsem to zjistil, vzal jsem ho… hmm, ne, příteli, ten příběh bys slyšet nechtěl. Ale můžu ti říci, že to byl jeho poslední výlet v životě. Doslova. Rozumíš?“ Usmál se.

Kapitola 3

„I´ve played all my cards," pronesl Anton Brekke ke třem mužům, kteří s ním seděli u stolu a stejně jako on nevěděli, co by ještě tak mohli dělat. Hlas měl zastřený, jako kdyby celou noc popíjel whisky a kouřil jednu cigaretu za druhou. „And that's what you've done too." Vzápětí vstal a pokynul na pořadatele, prodejce automobilů, v jehož salonu se turnaj odehrával, že končí. Okem ještě lupnul na hrací stůl a zhodnotil, že množství žetonů oněch třech hráčů by s bídou stačilo na párek v rohlíku. „Nothing more to say. No more ace to play."

Pořadatel obešel stůl a sebral nemalou hromadu Antonových žetonů, které pak odnesl do provizorní směnárny, aby je vyměnil za peníze. Anton si z opěradla židle vzal svůj kabát, hodil si jej přes ramena a ještě jednou pohlédl na tři šklebící se obličeje. Jejich ústa byla semknutá a naštvané pohledy vnímal skrze úzké škvírky jejich víček.

„The winner takes it all," zazpíval podle vzoru skupiny ABBA, „the loser standing small." Když dopěl poslední slovo, ještě jednou se podíval na zvadlé tváře těch, které oškubal a ve kterých rostla nekontrolovatelná chuť ho zabít.

„Nuže, pánové, užívejte si tento krásný okamžik. A jestli stojíte o radu od téměř profesionálního hráče, Anton vám ji

dá.“ Než myšlenku dopověděl, zamyslel se a pokrčil významně obočí, „Phil Hellmuth vám nejspíš moc neporadí, on je proti mně amatér.“

Pořadatel nad jeho výrokem jen zavrtěl hlavou a zeptal se: „Chcete zavolat taxi?“

„Yes, baby,“ odpověděl Anton, zatímco se mu na obličeji objevil těžko popsatelný výsměšný škleb.

Na patě se otočil směrem ke dveřím a želvím krokem si to špacíroval pryč. Když míjel stůl s emocemi ochrnutou trojicí, začal si pískat melodii písně *The Winner Takes It All* a s ní opustil místnost.

Slunce sotva vyhlédlo zpod červánků a ostré světlo způsobilo Antonovi příšernou bolest. Musel si zatlačit víčka, jako už za posledních hodin mnohokrát. Zívl a zima mu přišla docela příjemná, ačkoliv muselo být alespoň minus deset stupňů. Byl ještě dostatečně zahřátý z posledních třiceti šesti hodin, ze kterých podle svého odhadu hrál přinejmenším třicet. Zbylých šest hodin se prospal ve vystaveném modelu rodinného kombi, ač jeho majitel protestoval, že vyspat se mohl v jakémkoliv z ojetých vozů.

V kapse se mu rozvibroval mobilní telefon. *Otec*, blikalo na displeji. Anton si přiložil černou placku k uchu a řekl: „Haló.“

„Anton…?“ Otec se dotazoval pokaždé, zda se dovolal správně, byť se nikdy nestalo, že by hovor přijal někdo jiný.

„Ano, tati. Jsem to já.“

„Jo, no, a jak se máš?“

Anton se rozradostnil a zvýšeným tónem, jako když se dítě chlubí dobrou známkou ze školy, popsal pár posledních hodin a kolik tisícovek jej právě vytáhlo z bídy, kterou poslední dobou zažíval.

„Slíbil jsi, že s tím skončíš! Jen idiot hazarduje se svými penězi.“

„Já vím, ale vyhrál jsem…“

„Pro tentokrát ano,“ zavrčel otec. „Nechápu, proč musíš být zrovna po svém strýci, který prohrál dům i s pozemkem. Teď se někde upíjí k smrti, jestli se mu to tedy už nepovedlo. Dlouho jsme o něm neslyšeli.“ Otec si povzdechl. „Nevolám ti však proto, abych ti dával kázání. Blíží se Vánoce.“

Samozřejmě, kdyby se Anton zamyslel, došlo by mu to. Otec volal každý rok v polovině prosince, aby mu připomněl nadcházející svátky. Činil tak od doby, co se jeho syn nadobro odstěhoval. Namísto náhodných nákupů vánočních dárků vždy doufal, že s ním pojede do hodinářství Gullsmed Ambjørnsen ve Fredrikstadu, kde sám pracoval jako poslíček pro pana Trulse Ambjørnsena. Tehdy ještě jeho hodinářství stávalo na ulici Storgata ve starém dřevěném domě. Antonův otec měl vždy slabost pro zlato a drahokamy, ale na trůnu jeho vášně kralovaly hodinky. Sám se hodinářem vyučil a podnikal v tomto oboru více než 45 let.

Anton zasténal, „Vánoce, jistě.“

„Ano, ano. Před pár dny jsem potkal Trulse Pettera a ten mi sdělil, že jeho syn přebírá podnik. Měli bychom jet dolů a pozdravit ho. Rád bych mu povyprávěl o tom, jak jsem pro jeho dědečka před mnoha lety pracoval. Víš, to by ho jistě nesmírně zajímalo. Jmenuje se Truls Martin, a když budu mít štěstí, možná tam i najdu něco zajímavého ke koupi.“

„Chápu, svět by se zbořil, kdybys alespoň jednou za něco zaplatil plnou cenu, viď?“ zažertoval Anton.

„Kdo šetří…, co by sis přál ty?“

Anton se zahleděl na nebe, pak zvedl ruku a pohlédl na své omegy.

„Nevím. Breitling, možná? Nebo Bvlgari?“

„Bvlgari?“ vyštěkl otec. „Jsem snad milionář? Před pár lety jsi dostal omegy, copak ty tě už omrzely?“

„Jistěže ne. Zajeď si dolů a pokecej si s tím Trulsem třetím. Se mnou si nelámej hlavu, bude mi stačit hotovost. Řekněme takových…“

„Ne! Nic! Žádné peníze. Jsi závislý na hazardu, takový hlupák nejsem. Pozdravuje tě matka. Tak se měj.“

Anton už nestihl nic říct, otec hovor ukončil.

Pohlédl na svůj odraz ve výloze autosalonu. Uvolněnou kravatu si přetáhl přes hlavu a strčil ji do kapsy kabátu. Vypadal unaveně, zanedbaně a díky třem velkým flekům na košili i špinavě jako prase. Jenže on se vůbec necítil tak, jak vypadal. Cítil se jako vítěz.

Chvíli přemýšlel, jestli momentálně existuje něco, co by ho netěšilo, ale při dalším pohledu na svůj odraz ve výloze doznal, že neexistuje. Ne teď. Dnes je den D a naplnil Antona potěšením, byť naspal pouhých šest hodin za dva dny. Naštěstí mu to tak ani nepřišlo.

Ačkoliv bral v zadní místnosti prodejny bank za bankem, potýkal se s neustálým strachem, že o výhru přijde. Instinkt, který ještě před pár lety byl tak silný a radil, co má ve hře dělat, zda složit, počkat, nebo přihodit, se tentokrát někde ukrýval. Zároveň mu přišlo, že už nedokázal tak dobře číst tváře spoluhráčů. Přisuzoval to mnoha hodinám odehraným na internetu a minimu her naživo. Talent si musel udržet za každou cenu, jinak by to příště mohlo dopadnout hůř. Má to celé nějakou logiku?

Anton řekl taxikáři, aby jel na St. Hanshaugen, ale že cestou se ještě musí zastavit v Bogstadveien, aby si mohl koupit něco k jídlu.

V obchodě Anton požádal mladíka, jehož akné na tváři připomínalo souhvězdí Velký vůz, aby mu dal ten nejhezčí kousek chateaubriand a ukrojil plátek silný přesně čtyři centimetry.

„Šate…co?“ vyvalil prodavač oči.

Anton se nejprve zadíval na souhvězdí v mladíkově tváři a po chvilce řekl: „Býčí panenku. Jestli ji ovšem máte.“

„Ale ano, ovšem.“

„Mluvím o kusu masa v celku, chápete? Nerozpitvaný kus, který je měkký a poddajný jako péřový polštář. Nechci nic, co bylo ještě před hodinou živé!“ Chlapec přikývl a zmizel v zadních prostorách prodejny, kde se připravovaly všechny ty pochoutky, jež zde vepředu měli vystavené.

Po chvíli se vrátil a s prásknutím hodil na pult balíček úhledně zabalený v papíru a mikrotenovém sáčku. „Bude to vše?“

„Ne! Já chci čtyři centimetry silný kousek, odkrojený ze středu!“

„Vždyť tohle jsou asi tak čtyři centimetry,“ porovnal chlapec výšku balíčku se svými dvěma natažených prsty.

„Vaše počínání nemá zhola nic společného s mým přáním!“

„Šatebra…nikdy jsem nic podobného neslyšel,“ procedil prodavač mezi zuby, zatímco bral do ruky nůž.

„Copak jsem jediný, kdo takové slovo používá?“

„No, víte…“ zavrtěl hlavou hoch, „tohle zvláštní slovo jste si nejspíše vymyslel jako žert, viďte?“

Anton počkal, až se mu prodavač zadívá do očí, a jen dodal: „Jasně, stejně jako všichni kuchaři světa.“

Vzal si z pultu balíček a nadechl se, že ještě něco řekne, ale tupý úsměv chlapce mu sebral chuť cokoli dodat. Nákupní košík postupně ještě naplnil dvojicí skleněných lahví s kolou, pytlíkem brambor, nějakými mušlemi, žampionovou omáčkou Toro, balíčkem lišek obecných, plechovkou kukuřice a dezertem: vánočním marcipánovým prasátkem v čokoládě. Na chvíli se zastavil a rozhlédl se. Stál uprostřed

oceánu vánočních balíčků se sladkostmi. Všemožně veliká balení zasypaná umělým sněhem doslova vybízela k nákupu. Chytrý prodejní tah, pomyslel si. Než odešel, vložil si do košíku ještě dvě prasátka navíc.

O dvě hodiny později se celým druhým patrem domu na St. Hanshaugen nesla vůně pečeného masa a detektor kouře se spustil pouze dvakrát. Tento problém vyřešil otevřením oken i vchodových dveří. Postarší sousedka, která šla kolem, nakoukla do otevřených dveří Antonova bytu a kroutíc hlavou ze strany na stranu se zeptala, jak je možné, že tak pohledný muž nemá ženu.

„To víte, důvodem je nepochybně má královská policejní mzda."

„Jojo," vzdychla sousedka, „to bude jistě ten důvod." Usmála se na něj a pokračovala po schodech nahoru.

Steak nechal na chvíli odpočinout, než jej položil na smažené lišky, brambory a kukuřici, které předtím naaranžoval na papírový talíř. Pak vše polil omáčkou a ze zásuvky vytáhl steakový nůž. Než usedl ke stolu, zavřel vchodové dveře. Nalil si do sklenice kolu, napil se a vzal do ruky příbor. Uřízl velký kus masa a pohlédl na růžovou barvu ve středu. Perfektní.

První sousto právě směřovalo k ústům, když se na stole rozvibroval telefon. Vidlička s rajským pokrmem klesla zpět na talíř a Anton hovor přijal.

„Ahoj," pozdravil a zadíval se při tom z okna.

„Ahoj, Antone," řekla Elisabeth Brekke Olsenová. „Máš se dobře?"

„Vlastně skvěle, fantasticky, řekl bych přímo famózně. Jak jinak bych se měl podle tebe mít?"

Neodpověděla.

„Jak se s Alexem máte vy?" pokračoval po chvilce, přitom se zahleděl do stropu. „Myslel jsem, že bychom mohli něco

podniknout. Jen my tři. Jsem od zítra až do nedělního odpoledne ve službě. Co večer? Proto mi přece voláš, ne? Nebo mi snad chceš říct, že se ti stýská?"

Zeširoka se usmál a bylo mu jasné, že Elisabeth ten úsměv na druhé straně spojení cítí také. Okouzlující a zároveň arogantní úsměv, kterým si koupil ji i její rodiče, když ještě byli naživu. Úsměv, který tady byl od doby, kdy se na svět usmál úplně poprvé.

„Ehm…"

„Alimenty jsem zaplatil," dodal rychle.

„Kvůli tomu nevolám."

„Ne? Fajn, poslal jsem je až v pátek, takže…"

„Dobře, ale…" udělala pauzu, „prodala jsem dům." Poslední slova vyštěkla tak rychle, že Anton nejprve nepochopil jejich význam. Ve vteřině mu to však došlo. Odstrčil talíř a lokty se opřel o stůl.

„Aha." Jeho tón byl vážný.

Mlčela.

„Proč?" zeptal se. „Předpokládám, že to nebylo kvůli tomu, jak těžké pro tebe bylo bydlet tam beze mne."

S odpovědí chvíli počkala, ale pak jen řekla: „S Alexem se stěhujeme do Ullernu." Mohla ještě doplnit: *tečka. Není o čem víc diskutovat.* Tím bylo řečeno vše, co měla na srdci. Nakonec, byl to její dům a mohla si s ním dělat, co chtěla.

Anton nevěděl, co na to říct. Svého syna viděl naposledy před osmi dny. Alex se však o stěhování nezmínil. Celou návštěvu v podstatě promlčel a bylo na něm vidět, že jen úpěnlivě čekal na její konec. Asi před měsícem byli všichni tři na obědě, aby oslavili Alexovy dvanácté narozeniny. Elisabeth, která poslední čtyři roky zasvětila svůj veškerý čas péči o syna, ten den zářila jako diamant zalitý slunečním svitem. Vypadal stejně, jako když se s Antonem poprvé setkali. Dívala

se na něj i tím stejným pohledem, jako při jejich prvním společném ránu. Pohledem, kterému Anton podlehl a pro který by udělal cokoli na světě. Ještě před pár týdny, když spolu měli schůzku, mu dokonce oprášila nějakou špínu z rukávu bundy. To bylo příjemné. Ometala dlaní to místo ještě chvíli po tom, co bylo smítko dávno pryč. Tu noc neusnul. Namísto spánku přemýšlel, jak se mu tohle vše podařilo ztratit. K ránu přišel na to, že odpověď dávno zná. Polekal se, když mu došlo, že by to jistě udělal znovu, pokud by se mu opět naskytla příležitost. Den, jaký měl dnes, by za nic na světě nevyměnil. Uvědomil si, že jeho touha hrát je silnější než cokoli jiného.

Během posledního měsíce mu volala třikrát a hovory měly pokaždé stejný scénář. Vždy to bylo pozdě večer a vždy se ho ptala na to, jak se má a jak to jde v práci. Ve skutečnosti se však zajímala o něco jiného. Anton vždy slyšel: *o kolik peněz jsi přišel tentokrát?* Když volala naposledy, zeptal se jí, zda by nezašla na kafe, nebo možná na večeři. Jen oni dva. Jen tak si *pokecat*, ale ona neměla zájem. Obořil se na ni, proč tedy pořád volá, a ona hovor ihned ukončila.

Během té doby, kdy byli od sebe, proběhlo několik stovek telefonátů. On však hovor nikdy neukončil jako první. Nikdy. Nejspíš až do teď. Najednou si uvědomil, že tento pokoj bude už navždy na plný úvazek sdílet s flákotou masa. Se sluchátkem u ucha vzpomínal na poslední týdny. Proč ho tak často kontaktovala? Proč býval Alex tak zamlklý? Doufala, že sám od sebe přijde k rozumu, vzdá se své hráčské vášně, omluví se a vrátí se k nim domů? Byl prodej domu jen důsledkem jeho nepochopení? O těchto otázkách přemítal často, odpovědí si nebyl nikdy jistý. Dveře se nyní zavřely a on to najednou celé pochopil. Zatímco se mu hlavou honily události posledních dní, parkoval na dvoře u jejího domu stěhovací vůz a krabice s vybavením čekaly na naložení.

„Rozumím," zašeptal Anton. Pár sekund mlčel a pak začal přemýšlet nahlas. „Kdo je to?"

Povzdechla.

„Znám ho?" pokračoval.

„Na to teď není vhodná doba, Antone. Jen jsem chtěla, abys to věděl."

„Abych věděl co? To, co se stejně dozvím? Není vhodná doba na co? Říct mi jeho jméno?"

„Ano."

Anton se ironicky zachechtal. „To jako myslíš vážně? Copak je to můj bratr, nebo kolega? To mi je ukradený!"

Slyšel sám sebe, jak lže.

Slyšela, jak sám sobě lže.

„Tak si to zjisti. Jsi polda, ne? Projeď si ty vaše registry."

„OK."

„Uklidni se!" řekla přísně.

„Mám se uklidnit?" zvedl se od stolu. „Jak se mám asi sakra uklidnit?"

„Bezva," pronesla sarkasticky. „Právě jsi vstal, že ano? Tomu jsem se chtěla vyhnout."

„Co je divného na tom, že chci znát jméno chlapa, ke kterému se stěhuje můj syn?"

Neodpověděla.

„Dobrá," pokračoval. „Je tam s tebou? Proto mi neřekneš, kdo to je?"

„Nechci, aby byly mezi vámi nějaké problémy. Vše, co jsem chtěla, jsem ti řekla. Nic víc. Jediný člověk, který tě má zajímat ve spojení se mnou, je Alex."

„Když tam teď přijedu a za vlasy ho vytáhnu na dvůr, kde mu vykopu zuby, myslíš, že potom se mi laskavě představí?"

Ve sluchátku zapípalo.

„Elisabeth? Haló?"

Položila to.

Kurva, zanadával si v duchu. Pak vytočil její číslo. Nebrala to, na podeváté hovor přijala.

„Co?“

„Omlouvám se,“ řekl umírněným hlasem. „Mrzí mě, co jsem předtím řekl. Není to nic, kvůli čemu bychom se měli hádat. Ale pochop, že musím znát jeho jméno. Přece o nic nejde, nemusíš být kvůli tomu tak tajemná.“

Dlouho mlčela, pak si odkašlala a řekla: „Prosím, řekni mi, že rozumíš a chápeš, že jsem tě nechtěla naštvat?“

„Jistěže ano. A ty mi zase řekni, že budu moci Alexe vídat kdykoli?“

„Herlov Langgaard.“

„Ten investor?!“ zařval Anton.

„Hmm.“

„Myslím si, že… haló?“ Zůstal stát uprostřed bytu s telefonem u ucha a přišel o veškerou energii i chuť k jídlu.

Kapitola 4

Bernandas si vrazil ukazováček do ucha a házel hlavou sem a tam. Projížděl skoro čtyřkilometrovým podmořským tunelem a tlakem mu zalehlo v uších. Na ostrově, který se nacházel na druhé straně, se měl sejít s příjemcem. Otevíral naplno pusu a bušil si do hlavy, jen aby se zbavil toho nepříjemného pocitu.

Mrkl na GPS navigaci, jež prozradila, že do cíle zbývají ještě čtyři kilometry. Jakmile vyjel z tunelu, zastavil na první autobusové zastávce, vystoupil a na mobilním telefonu vyťukal sestřino číslo.

„Taip?“ *Ano?*

„Sveiki, tai Bernandas.“ *Ahoj, tady Bernandas.*

„Ahoj,“ řekla hodně nahlas, „co je to za telefonní číslo?“

„To mám jen dočasně. Jak se máš?“

„Úžasně! Dnes jsem dostala výsledky zkoušky. A minus.“

Bernandas se hrdě usmál. „A něco, co by mě překvapilo?“

„Byla jsem si skoro jistá, že rupnu.“

„To si myslíš pokaždé,“ zakroutil hlavou.

„Kde jsi?“

„Právě jsem v Norsku.“

„V Norsku?“

„Ano, ale za pár hodin budu opět ve Švédsku a nastavím kurz Vilnius."

„Norsko, Švédsko, proč tam?" zeptala se a její tón byl najednou skeptický. „Co to zase děláš, Bernandasi? Doufám, že žádnou hloupost!"

„Vzal jsem práci jako řidič. Je před Vánoci, tak jsem chtěl…"

„Bernandasi!"

Jasně uslyšel její povzdech. Chtěl něco říct, ale nevěděl, jak pokračovat a zároveň nelhat.

„Žádné blbosti, slyšíš mě?" Jako by slyšel svou matku, která jej jako malého chlapce kárala.

„Ne, ne," nepříliš přesvědčivě zalhal, „neboj se, vše je v pořádku." Hlas, kterým to říkal, mu však nepatřil a skoro se zalkl.

„Teď jsi mě zrovna nepřesvědčil. Říkal jsi, že máš nějakou práci jako tesař nebo truhlář, ne?"

„Ano, chvíli jsem tam pracoval, ale teď v zimě je práce řidiče lepší než mrznout někde v dílně. Také mi lépe zaplatí a já ti budu moci něco koupit."

„A co tam na sever vezeš? A čím vlastně jedeš?"

„Autem," vyhrkl ze sebe bez rozmyslu, „ale už musím pokračovat. Ozvu se ti zítra dopoledne. Měj se."

„Berna…"

Položil hovor. Nasedl do vozu, telefon si zasunul pod stehno a rozjel se. Krajina se rázem proměnila. Zasněžené pláně zmizely a namísto nich vůz projížděl kolem domů s vánoční výzdobou. Vánoční šílenství se podepsalo na každém stromě i keři lemujícím silnici. Souvislou řadu milionů světýlek jen občas přerušila úzká cestička vedoucí mezi velkými budovami.

Bernandas přiložil prst na panel navigace a tlakem označil symbol *minus,* aby se mapa zmenšila a on tak viděl zbytek

cesty k cíli, který se nacházel čtyři sta šedesát metrů před ním.

Z okolí bylo patrné, že ještě před krátkou dobou zde nestál jediný dům. Polovina z nich ještě nebyla ani dostavěna. Silnice, po které se líně převalovala kola dodávky, však náhle končila. Zastavil na točně, po které se mohl dostat zpět jen v opačném směru. Navigace však byla toho názoru, že cíl leží ještě čtyři sta metrů za točnou. Všiml si provizorního parkovacího místa s vyjetými stopami po pneumatikách, a tak tam zastavil. Díval se směrem, na který odkazovala navigace a zaklel. „Pragaras!" *Do hajzlu*. Hleděl na stěnu stromů přímo před sebou a les se táhl až na horizont.

Zbytek má jít pěšky?

Sevřel ruku v pěst a rozhlédl se po prostoru dodávky, která mu byla domovem po třicet dlouhých hodin. Vypnul motor a koutkem oka vnímal jen červeně blikající bod na displeji GPS. Místo setkání. Z kapsy vylovil cigarety, které si koupil na benzínové stanici Shell ihned po příjezdu do Norska. Vyskočil z auta a jeho boty se zabořily do sněhu. Tenká zimní bunda nebyla na zdejší teplotní poměry tou nejvhodnější a chlad neudržela mimo tělo ani půl minuty. Silný vítr ho šlehal přes obličej a on nebyl schopen pochopit, jak může takhle foukat směrem od lesa, který by měl fungovat jako přirozený větrolam. GPS navigaci držel v ruce a snažil se lokalizovat směr, jímž se vydá. Digitální hodinky na druhé ruce ukazovaly čas 18.45. Zbývalo mu patnáct minut. Stihne to?

Zatímco mu silný vítr každou vteřinu měnil podobu obličeje, proklínal Doskina i Arturase, ale nejvíce nadávek cílil na tuhle proklatě zmrzlou zemi zvanou Norsko. Doma v Litvě bývala také tuhá zima, ale nikdy ne taková, aby člověku bránila v chůzi.

Na parkovišti se nad místem setkání skoro nepozastavil, ale teď notně přemýšlel o tom, jaký magor mohl vybrat tak nepřístupnou lokaci. Po dvanácti minutách útrpné chůze mu v hlavě začalo blikat varovné světýlko. Jaký člověk s čestnými úmysly by se chtěl sejít tady na úpatí nějakých hor, navíc v tomto počasí?

Po deseti minutách už necítil žádný ze svých dvaceti prstů. Kus před sebou spatřil mezi vysokými smrky malý červený dům, o kterém byl informován už při odjezdu z Litvy. Vyškrábal se posledních několik metrů, ale sníh, který mu vítr metal do tváře, mu znemožňoval výhled. Ještě pár kroků a byl u dveří. Zazvonil na zvonek. Hlavou mu proletěl hlas ženy, jež s ním, ač jen v myšlenkách, absolvovala celou cestu. Jsi tady, říkal. Zvuk zvonku neslyšel, proto zaklepal na malé okénko ve dveřích. Nemusel dlouze polemizovat o tom, co řekne člověku, který mu přijde otevřít. Zeptá se, co ho vedlo k tomu, aby postavil dům právě tady.

Nikdo však neotvíral. Na schodech si povšiml stop, které nemohly být příliš staré. Sníh, který se valil ze všech stran, by je vymazal během chvíle.

Zaklepal silněji, ale bez úspěchu. Čekal a díval se přitom na hodinky. 19.05. Bylo pět minut po určeném čase.

„Pragaras!“ Zaklel a zabušil na dveře znovu.

Sešel schody a obešel dům. Nahlédl do všech oken, ke kterým měl přístup, ale nic nespatřil. Žádné světlo ani náznak plamenu svíčky.

Zastavil se na severozápadní straně domu a několik minut na něj zíral. Vítr jím házel ze strany na stranu a on se sám sebe ptal, co teď? Vrazil si ruce do kapes a klel. Necitlivé prsty pomalu získávaly opět cit a on si uvědomil, že se dotýkají poslední možné šance, jak něco udělat. Mobil. Poděkoval bohu, že jej nenechal ležet v autě, jak bývalo jeho zvykem.

Otevřel kontakty a zavolal jedinému, který tam měl. Doskino. Po několika sekundách se ozval vyzváněcí tón.

„Ano?“ ozval se ten starý Rus anglicky.

„Tady Bernandas.“

„To vidím, co chceš?“

Špatně ho přes hukot větru slyšel.

„Ten, co jsem se s ním měl sejít, tady není,“ zamumlal. „Už je po sedmé hodině.“

Nedostal však žádnou odpověď, tak to celé ještě jednou zopakoval.

„Aha. A jsi na správném místě?“

„Jestli jste do GPS nastavili správné souřadnice, pak ano, jsem. Všechno to tu vypadá přesně tak, jak jsi říkal. Červený dům uprostřed ničeho. Stojím tady ve sněhové vánici a jsem promrzlý na kost.“

„Určitě? Mohu tvou polohu sledovat, počkej chvíli, podívám se a zavolám ti zpět.“

„Počkej!“

Doskino však zavěsil.

Bernandas pohlédl na navigaci a ujistil se, že šipka i červený bod jsou v zákrytu. Přestože si byl jistý, zkontroloval to ještě dvakrát. Přece není žádný blbec. To ale nemění nic na faktu, že tady teď jako idiot stojí v arktické bouři, a když bude mít štěstí, prodělá jen zápal plic.

Určitě svoji dávku štěstí vyčerpal už na hraničním přechodu před necelým dnem, když ho nezastavila policejní kontrola.

Tři tisíce euro. To byla cena, za kterou tohle vše absolvoval. Měl si říci alespoň o trojnásobek.

„Amatéři,“ zanadával na adresu lidí, kteří jej na práci najali.

O pár minut později se rozvibroval telefon. Číslo bylo skryté, ale kdo jiný by mu mohl volat než Doskino?

„Tak co se děje?“ začal Bernandas bez okolků.

„Dohodu měl na starosti Arturasův mladší bratr. Arturas od něj však dostal mylné informace, takže věc se má tak, že příjemce dorazí až o půlnoci."

„Žertuješ? O půlnoci? Co tady mám podle tebe," podíval se na hodinky, které ukazovaly 19.12, „pět hodin dělat? Sednout si na zadek a nechat si umrznout péro?"

„Uklidni se, Bernandasi."

„A co bude, když se vůbec neukáže?"

„Věř mi, přijede."

„A co když ne?"

„Tak žádný obchod nebude. To nám ovšem může být jedno. Zaplaceno už jsme dostali. Počkej na něj i se zásilkou v domě."

„A čím si mám otevřít? Říct zaklínadlo? Alohomora?"

Doskino nepatrně zvýšil hlas. „Od kdy ti dělá problém dostat se přes zamčené dveře?"

„Dobrá, počkám tady. Ale pro zboží nejdu. V té zatracené vánici mi cesta trvala skoro 20 minut."

„Cože?" vykřikl Doskino, jak ho Bernandas ještě nikdy neslyšel. „Ty nemáš to zboží u sebe?"

„Nechal jsem to v autě," odpověděl klidně Bernandas a zapálil si cigaretu. „Pokud si dobře vzpomínám, mám přísně zakázáno na zboží koukat, natož ho brát do pracek. Na to jsi zapomněl?"

„Poslouchej, ty blbče, sebereš se a vezmeš z auta zboží předtím, než přijede příjemce. Okamžitě!"

„Nestačí pro to zajít, až přijede? Věř mi, je tady taková kosa, že by se žádný jiný blázen venku neukázal."

„Půjdeš pro to teď hned! Okamžitě! Před minutou bylo pozdě, chápeš mě už?"

Zmrzlý muž u domu si potáhl z cigarety. „A kde to v autě najdu?"

Kapitola 5

Hodiny ukazovaly téměř osm hodin, když se Bernandas vrátil i se zbožím k domu. Prohledal skříně a v jedné komodě našel svíčku, kterou postavil doprostřed stolu a zapálil. V domě sice elektřina fungovala, ale nechtěl žárovkami svítit na celý les.

Někteří jeho známí z Vilniusu se živili pašováním cigaret a alkoholu, jiní pro změnu pašovali štěňata. Drobné čivavy šly na odbyt nejlépe. Převážely se v narkóze, aby cestou, obzvláště pak na hranicích, nedělaly hluk. Slyšel i o lidech, kteří pašují dívky. Zejména ve věku kolem patnácti a šestnácti let, o které měli zájem bohatí muži, kteří si chtěli vyzkoušet hrátky na zakázaném území. Poslední z vyjmenovaných artiklů vynášel nejlépe, ale ani zdaleka ne tak dobře jako drogy. Nemalé riziko však za ten tučný obnos stojí. Vidina peněz s přehledem zastíní strach i zdravý rozum. Oblak krásného snu roztrhala jen krátká obava z hraničního přechodu ve Švédsku. Ne však na dlouho a rozum se přes opar vidiny bohatství ani neukázal. Strach však nahlížel přes oponu nutkání a dával o sobě nepatrně vědět i tady v Norsku, ačkoli bylo jasně řečeno, že je vše zařízené. Když lezl do auta pro zásilku, pozastavil se nad tím, jak málo prášku stačí, aby ho vycvičení psi našli.

Pouhých 5 gramů jsou schopni vyčmuchat téměř všude a je jedno, zda jde o heroin, kokain nebo pervitin. Ať už je droga ukryta kdekoli, cvičený pes místo označí tím, že se posadí. Jakmile Bernandas vlezl do dodávky, došlo mu, proč jej pes na hranicích neoznačil. Evidentně se zajímal jen o drogy.

On však z Litvy do Norska nevezl kokain, pervitin nebo cokoliv podobného. Když otevřel falešnou stěnu za kabinou dodávky, zadíval se na něj pár malých očí, z nichž jako by se život vypařil. Byly mdlé. V dodávce spočívali dva malí chlapci, ten menší se právě probouzel. Leknutím sebou škubl a z provizorního lehátka spadl přímo do jeho náruče. Posadil ho do jednoho ze dvou sedadel, které se v dodávce nacházely. Pak se zaměřil na druhého chlapce, jenž ještě tvrdě spal.

Tak proto trval Arturas na tom, aby si šel lehnout, že se o *zboží* postará sám. Děti musely spát v domě a nad ránem, než je naložil zpět do auta, dostaly další dávku léků na spaní. Zvedl spícího chlapce do náruče a spolu s tím druhým odkráčeli, překvapivě dobrovolně, zpět k domu.

Tři blbé tisícovky za tohle? Tohle mělo být minimálně za pět!

Pozorně si oba chlapce prohlédl, měli na sobě obyčejné svetry a tepláky. Starší kluk se náhle probral a jejich pohledy se setkaly.

„Kur yra senas gražus vyras?“ *Kde je ten starý hodný pán?*

Oči měl k cizímu muži přikované tak dlouho, dokud nedostal odpověď.

„Cože?“

Chlapec otázku klidně zopakoval.

„O jakém starci mluvíš?“

„O tom, co nás sem poslal,“ odvětil hoch a vstal. „To je ono? Tady teď budeme bydlet?“

Vypadal dost zklamaně.

„Co tady vůbec budete dělat?“ zeptal se nechápavě Bernandas.

Pochopil by, kdyby šlo o mladé dívky, ty se pašují celkem běžně. Také ho napadlo, že někteří uprchlíci vynakládají nemalé sumy peněz na to, aby jim někdo převezl členy rodiny. Jenže tam byl zájem prostý a zjevný, mít se konečně lépe. Co ale má kdo v úmyslu dělat s dvěma malými chlapci, navíc v takové špeluňce, kterou je tato chata?

„Chodit do školy, a potom do práce,“ odpověděl ten starší. „A budeme bydlet ve velkém domě.“

„Ve velkém domě, povídáš?“

Přikývl. „Ten starý muž mi ukázal obrázek.“

„Aha. Kolik vám je let?“

„Dvanáct,“ odpověděl ten starší.

„Mně je osm,“ přidal se ten druhý. „Jmenuji se Leonas a přijel jsem za mámou. Jak se jmenuješ ty?“

„Bernandas.“

„Tvoje máma je mrtvá!“ vyštěkl starší kluk poté, co se představil jako Darius.

„To teda není,“ zavzlykal Leonas. „Táta je mrtvý, ale maminka určitě ne. I když jsem ji ještě nikdy neviděl.“

Skvělé, pomyslel si Bernandas. Stal se ze mě pašerák dětí. Jsem placený za velké rodinné setkání.

Tři tisíce euro. To je snad špatný vtip. Posadil se a Darius mezitím otevřel jeden z šuplíků a vytáhl blok s kuličkovým perem. Sedl si na pohovku, vytrhl pár listů, ty dal Leonasovi, a sám si na jeden list začal něco čmárat.

„A čím mám malovat já?“ špitl Leonas.

„Smůla, byla tam jen jedna tužka,“ odsekl mu Darius. „Můžeš udělat třeba vlaštovku.“

Leonas reagoval tím, že Daria uhodil do ramene, a ten kontroval úderem přímo do chlapcova břicha. Ne však silně, spíše jen náznakem.

Pak se začali oba smát. Bernandas je požádal, aby s tím přestali, ale nemělo to žádný smysl. Spíše naopak. Leonas si lehl a smál se ještě víc.

Mávl na chlapce rukou a pohlédl na hodinky. Bylo půl desáté a jemu došlo, že tento cirkus bude muset snášet ještě dvě a půl hodiny. Najednou si však uvědomil, že mu také jednou bylo deset let a věděl, jak málo si z dospělých dělal. Lehce se pousmál a odešel do kuchyně. Na zemi ležela igelitová taška, která obsahovala tři balení kávy, pevnou lepicí pásku a hnědý balíček.

Vyndal jej a prohlédl si ho. Bylo na něm napsáno jméno i s adresou. Ta ovšem byla jiná, než kde se právě nacházeli. Mohl mít příjemce domy dva? Že by šlo o ten jiný velký dům, kde bude Darius žít?

Okamžitě sáhl do kapsy pro GPS navigaci a zadal adresu z balíčku. Cíl se nacházel hodinu jízdy odtud. Zaslechl, jak se chlapci vedle v pokoji stále pošťuchují. Musel se posadit a zaklonil hlavu, přičemž dýchal zhluboka. V duchu počítal minuty. Sbalit věci, cesta k autu a pak ještě hodina za volantem. Musel se rozhodnout rychle. O půlnoci by mohl být už dávno ve Švédsku.

Rozběhl se ven z kuchyně.